

Klára

Padala a padala som. A zrazu sa to zastavilo. Už som nepadala, ale nedokázala som presne definovať polohu, v akej som sa práve nachádzala. Možno som sa vznášala v nejakom medzipriestore, možno som sa práve strmhlav rútila dolu vzdušným vodopádom. Nerozoznávala som obrysy okolo seba. Akoby som sa na svet dívala spoza zahmlených presklených dverí. Také sme mávali u nás v kancelárii. Dívala som sa cez ne každý deň, preskakovala pohľadom z nich na nástenné hodiny, ktoré sa naschvál spomalili vždy, keď som sa najviac tešila domov z práce. Každý jeden deň, až kým ma nevyhodili. To všetko pre tieto príšerné migrény.

Teraz mi to však bolo fuk. Sústredila som sa na momentálny pocit. Začínalo to vždy len bodavou bolesťou na zátylku a postupne prechádzalo do tupých úderov ako od kladiva po celom povrchu lebky. Ale keď sa dostavilo vyvrcholenie, v momente to všetko zmizlo a ja som si až doslova užívala tento stav. Toto prázdne nič. Žiadna bolesť, všetko sa rozptýlilo niekam do neznáma. Ocítla som sa vo svojom obľúbenejšom svete. Žiadne farby, žiadne zvuky, vône, a predsa som všetko jasne a zreteľne vnímala. Existoval tu akýsi nový zmysel umožňujúci mi spoznávať totu, založený na celkom iných princípoch fyziky či logiky. A čo bolo podstatné, všetko to tu patrilo iba mne. Bol to môj svet.

Čo drží ešte moje telo s mojou myslou pohromade? Na túto otázku som bohužiaľ nenachádzala odpoveď. „Možno mi poradí Klára,“ chlácholila som sa. Už som ju videla prichádzať. Vlastne nekráčala, len sa nehlučne vznášala smerom ku mne.

„Čau,“ prihovorila sa mi. „Čaaau,“ zatiahla som euforicky. Bola som presvedčená, že dnes sa nám to už konečne podarí. Prídeme na to, čo sa to so mnou deje. Čo sa deje s mojou hlavou. „Tak ako?“ pokračovala. Chvilku som rozmýšľala, čo jej mám vlastne odpovedať. Naša komunikácia bola sprostredkovaná cez sieť myšlienkových vlákien, pohyb pier nebol potrebný, no aj tak sa mi zazdalo, že sa tie jej zachveli a zvlnili do úsmevu. No možno to bolo len zdanie. Ako toto všetko.

„Prišla som domov z večernej prechádzky. Ponáhľala som sa, pretože som to už cítila. Blížilo sa to nenápadne, no po toľkých razoch, čo ma to prepadlo nepripravenú, som to už vedela odhadnúť. To spomínané TO ma ovalilo ako olovená guľa a...ďalej už vieš. Preto som tu. Zas. Momentálne asi ležím v obývačke na gauči, môže byť polnoc. Máme ešte niekoľko pozemských hodín, potom sa musím prinútiť prebudiť. Takže klasika.“ Vychrlila som to zo seba ako nacvičenú básničku. Klára len mlčky počúvala a sem-tam pokývala hlavou. Nič sa nepýtala. Na nič mi neodpovedala. Bola mojou osobnou psychologičkou, taký ten typ, ktorý ťa nechá sa vyrozprávať, posťažovať a namiesto odborných rád sa spýta, čo si o tom celom myslíš ty ako pacient a aké si navrhuješ riešenie problému. Celá terapia vlastne pozostávala iba z môjho monológu. Keď sa tak nad tým zamyslím, Klára nikdy nevyslovila nič okrem „Čau“ a „Tak ako?“. Teraz si nie som istá, či som si to náhodou len nepredstavila. Možno sa ma to vôbec nikdy nespýtala.

Au! Z ničoho nič mi vystrelila prudká bolesť do trapézového svalu na krku. A znova. Aaaa! Šmuhy pred očami sa začali zhmotňovať a nadobúdať obrysy a tvary. Všetko sa rozkrútilo ako na kolotoči a zmes farieb zrazu kričala hlasnejšie ako to rádio niekde v pozadí. Otvorila som oči. Predo mnou stáli nejaké biele nohavice a na krku mi čiasa ruka stláčala tie

najbolestivejšie miesta. Nemohli by ma aspoň raz prebudiť jemnejšie? „Klára! Klára! Počujete ma?“ doľahol ku mne známy hlas. Pohla som očnými bulvami v smere, odkiaľ ten zvuk prišiel. Nado mnou sa týčil pán doktor, ehm, zakaždým zabudnem jeho meno. Pohľad upieral priamo na mňa a, aha, očividne aj hovoril so mnou. „Dobrý deň,“ zamrmlala som, no znelo to ako „Dopuien“. „Reaguje. Nadvihnite jej hlavnicu a dajte pohár čistej vody. Zmerajte jej tlak. Ten elektroencefalogram ešte nechajte zapnutý,“ chrlil rozkazy ako o život. Znova sa obrátil na mňa. „Dobrý deň, Klára. Počujete ma?“ Prečo si lekári vždy myslia, že keď pacient omdlie, asi by mal ohluchnúť? „Dobrý deň,“ zopakovala som. Tentokrát mi už artikulácia nezlyhala. Upieral na mňa materinsky ustarostený pohľad. Zdvihol ruku a počúval sa po plešivejúcom temene. Čakala som na rozsudok. „Mám pre vás jednu správu, Klára,“ oznámil mi mierne rozpačito. Hádala som, čo by to tak mohlo byť. Nedal mi veľa času a pokračoval: „Konečne sme zistili pôvod vašich problémov. No neviem, či je to dobrá správa. Po vykonaní magnetickej rezonancie sme objavili nález na pravej hemisfére mozgu. Najskôr sme si mysleli, že sa jedná len o mierne poškodené tkanivo, no ukázalo sa, že toto tkanivo je hĺbkovo prerastené malígnym nádorom. Nevieme ešte presne určiť o akom type nádorového tkaniva je reč, s istotou však...no neviem, ako to vysvetliť. Tieto vaše opakované bolesti hlavy neboli obyčajné migrény. Ten nádor bujnie a...chápate.“ „Nechápem,“ odsekla som pološeptom. Ničomu som nechápala. Nadýchol a znova si počúval temeno hlavy. Už chápem, kde mu zmizli vlasy, veď ten chudák si ich ide všetky vytrhať. „Nádorové bunky vo vašom mozgu sa množia príliš rýchlo. Nedokážeme ich zastaviť. Nespôsobuje to len tie migrény, obávame sa, že sa postupom času – a nebude to dlho trvať – dostavia aj halucinácie za bdélého stavu. Nanešťastie, v momentálnej situácii vám nemôžeme poskytnúť žiadne riešenie...ako by som to...ten nádor sa nedá liečiť. Klára, zomierate.“

Už sa vám niekedy stalo, že sa okolo vás riešilo niečo veľmi dôležité, no vy ste napriek tomu mali pocit, že sa vás to vôbec netýka? Napríklad pri vybavovaní všetkých detailov na stužkovú slávnosť ste si vždy len listovali v časopise a nezúčastnene pozorovali spolužiakov, ktorým na triednických hodinách išla od stresu explodovať hlava. Tak isto nezaujato som žmurkla na pána doktora a v snahe reagovať primerane aktuálnej situácii zašomrla tiché: „Ďakujem.“ Vzápätí som si uvedomila, že to asi nebola adekvátna reakcia na oznam o blížiacej sa vlastnej smrti a tak som len dodala: „A koľko mi ešte ostáva času?“ Ani mi nenapadlo si začať plánovať, čo všetko ešte chcem či musím stihnúť alebo by som ešte mala záujem zažiť. Opýtala som sa to čisto informatívne a len pre udržanie nite rozhovoru. Ako som už spomínala, nemala som pocit, že toto sa týka mojej osoby. Možno mi dali nejaké narkotiká. Pán doktor sa zamyslel a tvár sa mu zmraštila do trpiteľskej grimasy. Bolo ľahko čitateľné, aké je preňho náročné odpovedať. „Dĺžka života pacienta priamo úmerne závisí od typu tumoru a momentálneho stavu a množstva ešte nepoškodeného tkaniva,“ zarecitoval. Potom sa zhlboka nadýchol a dodal už menej učebnicovo: „Viete, vzhľadom na to, že nepoznáme presný charakter tejto rakoviny, no jej bunky sa množia neuveriteľne rýchlo a...a aj keby, nedokázali by sme tak rýchlo naordinovať liečbu a...a no viete, každý to má inak.“ Začal sa zamotávať. Bolo mi to jasné. Odpoveď znela: pár dní. „Je mi to veľmi ľúto,“ povedal súcitne a tá ľútosť sa mu až hmatateľne liala z očí. Škoda, že mne to bolo až bytostne ukradnuté. Ešte raz som mu poďakovala a nanovo zatvorila oči. Toto sa predsa nedeje mne.

Otvorila som ich, až keď som dopadla. Všetko mi začínalo do seba zapadať. V hlave sa mi vytvorila nejaká potvora a tá mi zožrala mozog. Veľmi obrazne povedané, ale konečne tomu začínam rozumieť. Pán doktor spomínal nejaké halucinácie. Ako si môžem byť istá, že môj

svet nie je len obyčajným výplodom fantázie tej príšery? Každopádne, mne sa tu páči. Už vidím prichádzať Kláru.

„Čau,“ pozdravila ma ako zvyčajne. „Čaaau,“ odpovedala som jej rovnako ťahavo ako vždycky. „Tak ako?“ dívala sa na mňa mojimi očami. „Mám dobrú správu. Konečne sme prišli na to, čo mi je. Nevadí mi to. Tento stav je taký ukludňujúci. Či čo myslíš?“ Neodpovedala mi, samozrejme. Vedť tam nebola. „Tak čo, Klára?“ položila som si rečnίκku otázku. Pery sa mi zvlنili do jemného úsmevu. Šklblo mi ľavým viečkom. A predsa tam neexistoval ani najmenší pohyb. Niekde vzadu zablikalo svetielko. Vybrala som sa za ním. Úplne nezúčastnene a spontánne som sa rozhodla, že sa tam do skutočného sveta už nevrátim. Tu mi je lepšie.

Tie oči som už nikdy neotvorila.